

Folketingets Forhandlinger. (343)

5467

28/2 12: 2. Beh. af F. t. L. om Indkomst- og Formueskat til Staten. 5468

den ærede Ordførers Bedømmelse af Skatteraadene, jeg vil ikke have Skylden derfor, men jeg kan slutte mig til hans Udtalelser i den Henseende. Dette Resultat viser, at Skatteraadene ere unødvendige, hvis i det hele taget noget kan vise det, og at den Deling af Skatteraadets Arbejde, som jeg mener er rigtig mellem Ligningsmyndighederne og Overligningskommissionen, eventuelt Overskatteraadene, suppleret med Skatteraadformanden eller en lignende praktisk Mænd med Kendskab til de lokale Forhold, vil gøre langt bedre. Fyldest og blive betydelig billigere, end Skatteraadene ere og have været. Jeg glæder mig over den Tilslutning, jeg har fundet hos det ærede Medlem fra Vonsild (Bramsen), som er i Stand til at oplyse, at Sogneraadforeningernes Formand ser paa dette Forhold ganske som jeg gør, det, mener jeg, har ikke saa lidt Betydning, naar vi Gang efter Gang fremhæve, at vi skulle lovgive, som Befolkningen ønsker det. Jeg takker altsaa for denne Tilslutning.

Med Hensyn til Selskabsbeskatningen indrømmer jeg den ærede Ordfører, at jeg har overset, at Ændringsforslaget under Nr. 79 rammer det omhandlede Forhold, og mine Udtalelser i den Henseende skyldes altsaa, at jeg har overset det.

Jeg kommer saa til Diætskatten, som den ærede Ordfører ogsaa udtalte sig om. Han fandt Flertallets Ændring under Nr. 19 til § 5 bedre end Regeringsforslaget. Ja, det er en Smagssag; man har et gammelt Ord, som jeg imidlertid ikke vil benytte, fordi det lugter ilde, men jeg skal omskrive det og sige, at hver Moder synes bedst om sine Børn, og saa forstaar jeg ogsaa meget godt, at den ærede Ordfører holder mest af det, der nu staar som Flertallets Forslag i den Henseende. Naar jeg siger, at jeg ikke holder af det, siger jeg ikke dermed, at jeg holder af Regeringens, men jeg mener dog, at det er saa meget bedre, som det dog giver en bestemt Regel for, hvor meget der skal beskattes, og det er altid en Behagelighed, i Stedet for som her, at den, der har en mindre øm Samvittighed, kan gøre sig fri, medens den, der har en øm Samvittighed, ikke gør det, og den, der er velhavende, ikke mærker Skatten, fordi det for ham kun

er Lomme penge, medens den, der ikke er velhavende og maa benytte en Del af de Penge til at supplere sin Hjemmeindtægt med, kommer til at mærke Skatten. Det er et i høj Grad uretfærdigt Forhold, og jeg kan ikke skønne, at Udvalgsflertallets Ændring i den Henseende er bedre end Regeringens. Jeg holder imidlertid ikke af nogen af Delene, og vort Ændringsforslag gaar derfor ogsaa ud paa at blive ved det bestaaende. Den ærede Ordfører ved meget godt, at der er et Flertal i Udvalget, som virkelig ønsker det. Det er altsaa noget anderledes, end det ser ud efter Betænkningen, og den ærede Ordfører ved ogsaa meget godt, at Ministeren ikke absolut vil stille sig derimod. Vort Ændringsforslag under Nr. 20 til § 5 gaar altsaa ud paa at blive ved det bestaaende, og jeg maa derfor anbefale, at man vedtager det, saa ere vi i Virkeligheden i Overensstemmelse med Flertallets Ønske i denne Sal.

Med Hensyn til den Fortalelse, som jeg nævnte, at den ærede Ordfører maatte have gjort sig skyldig i — og hvis det ikke er en Fortalelse, maa det være en Fejltagelse —, maa jeg absolut hævde, at det kan den ærede Ordfører ikke slippe bort fra. Jeg er nødt til som Bevis derfor, jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse dertil, at oplæse 4 Linier af Fortrykket. Det hedder der: „men i øvrigt vil jeg paastaa, at vi i dette Land ikke have nogen Institution, Skatteraadinstitutionen og Optræningsmyndighederne iberegne, som for saa forholdsvis faa Penge indkasserer saa store Beløb i Statskassen“. Jeg sagde dertil, at det maatte skyldes en Fortalelse, og det maa jeg hævde, fordi den ærede Ordfører jo godt ved, at Skatteraadene ikke indkassere en eneste Øre til Statskassen. Derfor maa det være en Fortalelse, men det er ogsaa en Fejltagelse i Henhold til de Oplysninger, som ere fremkomne ved Ligningskommissionernes Fællesmøde, som siger, at de Skattesatser, der blive forandrede af Skatteraadene, have vistnok ikke i et eneste Tilfælde ført til en Forhøjelse, men have alle sammen ført til en Formindskelse, det vil sige en mindre Indtægt for Statskassen, end den ellers vilde faa. Den ærede Ordfører kan ikke slippe fra, at det enten er en Fortalelse